

al een vrouw verloren.... Geen wonder dat hij daar bedroefd om was.... Maar als hij nu eerst maar eens bij haar uitpraatte.... Zij zou alles begrijpen.... Jammer dat Fie er nou bij liep.... Wie weet hoe'n behoefte hij nu had aan een innig woord....

De jonge man begon opeens te spreken, met een vage, verinnerlijkte stem:

— Jaren geleden was ik ook schoolmeester, ergens op een dorpje in Noord-Groningen, midden in de klei. Ik was op weg om me te verkerken in mijn werk, mijn literatuur.... God, ik schreef zèlf.... Over de boomen en over de hemel.... Die kende ik.... En over meisjes en vrouwen.. Die kende ik niet.... Op een mooie dag, dat die lucht zoo geweldig diep was, dat ik voor 't eerst iets geloofde van een hogere macht, van een oneindigheid, ben ik weggelopen en zoo naar Rotterdam gereisd.... 'k Wou schrijver worden, maar bracht het nooit verder dan reporter aan een dagblad.... Maar ik heb geleefd.... Hier in die pure natuur kan ik niet zeggen, hoe ik geleefd heb, als een Bohémien. Dat is 't verrukkelijkste wat ik ken voor een mensch, die diep wil worden en alomvattend.... Ik beklaag de menschen, die niet de charmes voelen van dat echte Bohémien-leven met zijn vreugden, zijn uitbundig weglachen van zorg en misère tegelijkertijd....

Hij zweeg even, liep met gebogen hoofd door.... Mien voelde zich wonder bevangen terwijl haar arm slapper werd in de zijne; het jonge meisje keek van zijn andere zijde met zachte oogen naar hem op....

— Mooi hè, zei hij, plotseling stilstaand en even rondziend.... — Zoo'n lucht geniet je in zòd'n tijd nog meer dan nu.... Je staat meer voor alles open.... M'n vrouw heb ik ontmoet bij een vriend, een jonge schilder, bij wie ze poseerde.... Drie maanden later waren we getrouwd.... Een paar maanden geleden heb ik haar begraven.... Maar ze leeft nog in mijn leven van allen

dag.... Jij kent haar portret, hè Fie.... Ze is in alles bij me en staat tusschen mij en iedere vrouw die ik leer kennen in, met haar zeldzaam zuiver begrip van het schoone en goede, met haar oogen als vlammen en haar mond als een.... Och, dat kan ook niets schelen.. Ik zeg dat nu maar, omdat de lucht zoo zuiver is en de wereld zoo stil.... Zoo'n vrouw ontmoet ik nooit meer in mijn leven.. Niemand boeit me meer, omdat niemand haar overtreffen kan in schoonheid en geest.. Hier in Hassel moet vrede voor me zijn en herdenking....

Mien liep aan zijn arm te rillen met een kil gevoel in haar lichaam, als een barende vrouw, die haar kind dood weet en het gedragen heeft als een klomp stekende kou.... Zwijgend liepen zij voort tot den winkel van juffrouw Heeman.... Roobeek opende het hekje voor haar met een vormelijken nachtwensch en een „tot morgen”....

Toen ze met den grooten sleutel de deur had opengewroet, sloop ze met strakken mond naar haar kamertje.... Ze legde werktuigelijk haar kleeren af, zonder dat ze zich een gebaar bewust maakte, maar toen ze 't nachtpitje aanstak en het sterrelend vlammetje aanglorde, kwamen twee oogen als vlammen op haar inbranden.... Ze balde haar vuisten tegen de vlakke borst en vloekte de dorheid van haar leven, terwijl ze, snikkend als een kind, ineen kromp op een stoel.

Toen dacht ze, door welke speling van haar denken wist ze niet, aan den dag van morgen, die haar wachtte met zijn trieste school-plichtjes; ze zag zich staan, moederend over haar kleuters en hoorde zijn stem doorzingen tot haar klasse, zijn stem waarvan het timbre verwant was aan zacht-aangestreken vèel-snaren.... En plots bloeide, als de gloed van een veld papavers in de schemering, zijn mond tot haar op.... en ze dorstte naar hem met gretige, brandende lippen....

Januari 1013.

